

Danas Sėlis

Samonē ūmai aptemo. Jī mēgino iķvēpti, tačiau trūko oro. Ir kodēl tik dabar susivokē. Jā nurengē? O gal nusirengē pati? Juk buvo davusi sau žodį nieka
dejavo pro sukastus dantis, negalėjo nei krustelėti, nei atmerkti akių. Ką ji padarė? Galvoje
Ritā. Kur ji?! Samonē ūmai aptemo. Jī mēgino iķvēpti, tačiau trūko oro. Ir kodēl tik dab
? Kas ir kodēl jā nurengē? O gal nusirengē pati? Juk buvo davusi sau žodį niekada nebebū
sukastus dantis, negalėjo nei krustelėti, nei atmerkti akių. Ką ji padarė? Galvoje kaip išš
?! Samonē ūmai aptemo. Jī mēgino iķvēpti, tačiau trūko oro. Ir kodēl tik dabar susivokē
del jā nurengē? O gal nusirengē pati? Juk buvo davusi sau žodį niekada nebebūti rujoja
dantis, negalėjo nei krustelėti, nei atmerkti akių. Ką ji padarė? Galvoje kaip iššluota. Staig
ūmai aptemo. Jī mēgino iķvēpti, tačiau trūko oro. Ir kodēl tik dabar susivokē, kad patel
? O gal nusirengē pati? Juk buvo davusi sau žodį niekada nebebūti rujojančia kale. S
nekrustelėti, nei atmerkti akių. Ką ji padarė? Galvoje kaip iššluota. Staiga prisim

provincijos detektyvas

Danas Sėlis

provincijos **detektyvas**

Detektyvinis romanas

VILNIUS 2013

1

Ji mėgino įkvėpti, tačiau trūko oro. Ir kodėl tik dabar susivokė, kad pateko į spąstus? Kas ir kodėl ją nurengė? O gal nusirengė pati? Juk buvo davusi sau žodį niekada nebebūti rujojančia kale. Sudejavo pro sukąstus dantis, negalėjo nei krustelėti, nei atmerkti akių. Ką ji padarė?! Galvoje kaip iššluota. Staiga prisiminė Ritą. Kur ji?! Sąmonė ūmai aptemo.

2

Į redakciją Hana atėjo kaip buvo įpratusi – ankstyvą rytą. Užsidegė cigaretę, klestelėjo į kėdę ir mėgaudamasi tylą įniko į šviežiausias naujienas, per naktį susikaupusias internete. Domėjosi viskuo – ir vagyste iš vietinės degalinės parduotuvės (vagys nugvelbė prezervatyvų ir kvepalų už 170 litų), ir milijardus nelegaliai susišlavusiu turtuoliu, kurį Niujorko teismas nuteisė kalėti 150 metų. Domėtis jai derėjo pagal pareigas, mat buvo dienraščio „Sėlių kraštas“ vyriausioji redaktorė.

Staiga suskambėjo telefonas.

Hana pašoko lyg sprogus kovinei granatai ir vos nepaspringo cigaretės dūmais. Tokiu ankstyvu metu galėjo skambinti tik tas,

kuris tikrai žino, kad „Sėlių krašto“ vyriausioji redaktorė į darbą ateina dviem valandomis anksčiau nei kolegos.

Hana čiupo telefono ragelį.

– Girdėjai, kas nutiko Palaukės pensione? – paklausė lipšnus vyriškas balsas.

Hana atsakė automatiškai:

– Turbūt nieko ypatinga, o jei ir nutiko, dar nežinia, ar skaitytojams bus įdomu.

– Nejaugi? O gal vis dėlto pasidomėk! Nebijok, nenurodinėju, sužinojau atsitiktinai. Pamaniau, gal vertėtų nusiųsti kurį nors iš tavo reporterių, tačiau spręsk pati, – pasakė ir padėjo ragelį.

Hana sekundę pasibjaurėjusi spoksojo į telefono ragelį. „Ką jis pasakė – nenurodinėju? Ir iš kur staiga tas gerumas?“ – pagalvojo.

Skambinės žmogus neprisistatė, tačiau ir nereikėjo – jis neabejojo, kad bus atpažintas.

Kiek pamąsčiusi Hana paskambino Palaukės pensiono direktoriui. Po kelių minučių jau žinojo, kad užvakar iš tikrųjų dingo dvi jų globotinės, tačiau šis pensionas nebuvo iš tų įstaigų, iš kurių jų gyventojams draudžiama išeiti. Nors pensiono įnamius kama vo įvairūs psichikos sutrikimai, jų veiksnumas nebuvo apribotas. Tiesa, visa armija pensiono darbuotojų vertėsi per galvą, kad tik globotiniai liktų „namie“ arba keliautų lydimi personalo ar artimųjų. Jei kuriems nors iš jų vis dėlto pavykdavo pasprukti, jų tikslas dažniausiai būdavo vienas – palėbauti, mat alkoholis pensione buvo tabu. Pabėgėlius visada surasdavo. Jei ne tą pačią dieną, tai kitą. Tiesa, prieš trejus metus „Sėliai“ rašė apie vieną įnamį, kuris buvo prapuolęs kone savaitę. Galiausiai jį rado Prahoje – nusibastė prisiplakęs prie kažkokios sektos, garbinančios „Kamasutrą“. Pensiono administracija iš kailio nerdavosi, kad pabėgėliai būtų kuo greičiau surasti, mat beveik visi jie buvo iš turtingų ir įtakingų šeimų, o tai reiškė, kad viešumas nepageidaujamas. Be to, finansi-

nė įstaigos gerovė tiesiogiai priklausė nuo įnamių šeimų palankumo ir piniginės.

„Gal tas šiknius paskambino todėl, kad pradingėlės – ypatingos? – pagalvojo Hana. – Bet ypatingų globotinių pensione yra ne mažiau kaip devyniasdešimt procentų. Kiekvienas iš jų garantuoja pensionui gerovę ir klestėjimą, todėl jie saugomi ir branginami kaip aukso kiaušiniai. O gal tas ponas nutarė parodyti, kad aš nebe kontroliuoju situacijos?“

Hana pasijuto tarsi šunytis, kurio nosį ką tik pamurkdė jo paties paliktoje balutėje.

Kokia ši moteris būna namie, niekas nežinojo. Kolegos iššniukštinėjo tik tiek, kad šešiasdešimtmetė darboholikė jų viršininkė vaikų neturi, o jos vyras viso labo tėra orchidėjų veisimo specialistas. Kad ir kaip būtų, pavaldiniai gerbė Haną ir ja pasitikėjo, mat vyriausiosios redaktorės nervai buvo geležiniai. „Sėlių kraštas“, kuriam ji vadovavo, buvo įsikūręs Rokiškyje, provincijoje, ir garsėjo kaip vienas populiariausių dienraščių visame regione; jis turėjo korespondentus beveik visuose didesniuose regiono miesteliuose ir sostinėje.

Ką tik skambinęs žmogus buvo Petras Lenekeris, ne tik „Sėlių krašto“, bet ir dar dviejų regioninių dienraščių – „Pajūrio naujienų“ ir „Vidurio Lietuvos balso“ – savininkas. Kadaise vadintas pinigų užpakalį sukišusiu nevykėliu, dabar šis vyras trynė iš džiaugsmo rankas, mat visi trys laikraščiai, anksčiau merdėję, tapo įtakingi, o Lenekeris buvo geidžiamas svečias uždaruose valdžios ir verslo grietinėlės susibūrimuose.

Asmeninis Petro Lenekerio gyvenimas vienu metu buvo tapęs apkalbų objektu. Jis vedė beveik bendraamžę moterį, turtingo Amerikos lietuvio dukterį, ir po vestuvių poros nuotraukos kelis mėnesius šmėžavo aukštuomenės paskalų žurnaluose. Paskui ponina Lenekerė iš viešumos dingo. Mėsingą Petro Lenekerio nosį ret-

karčiais dar galėjai išvysti viename kitame blizgiajame žurnale, tik be žmonos.

Petras Lenekeris rezidavo Vilniuje, „Sėlių krašto“ redakcijoje jis būdavo retas svečias. Jo biure Hana lankėsi tik sykį. Tąkart šleikščiai paslaugi nenuspėjamo amžiaus sekretorė šnipstelėjo, kad ponias Lenekerė esanti silpnos sveikatos, o Lenekeris, auksinės širdies žmogus, ją prižiūrįs ir globojās namie. Hana mėgino įtikinti save, kad jos šefas yra geras žmogus, tačiau nuojauta jai kuždėjo – šiknius.

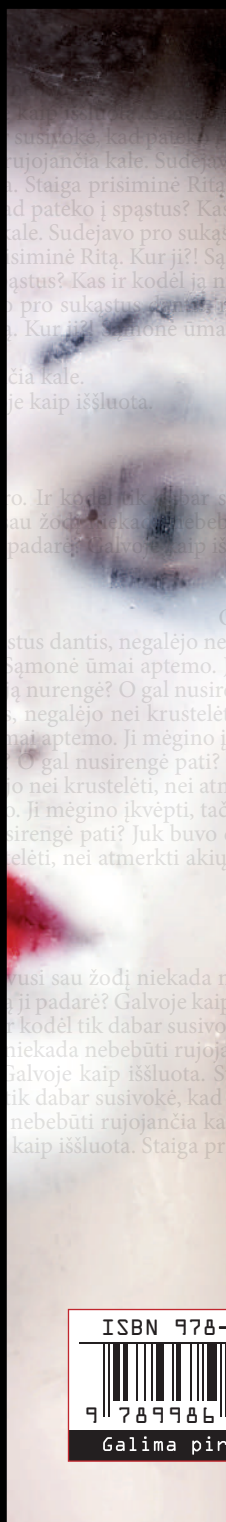
Po teisybei, Lenekeris irgi netryško meile Hanai. Nuo tada, kai nusipirko „Sėlių kraštą“, jis rasdavo progų priminti, kad ji šiame poste – laikina paukštė. Lenekeris nenurodinėdavo Hanai, apie ką ir kaip rašyti, nebent tada, kai reikėdavo pašlovinti arba apjuodinti kokį veikėją. Tuomet jis skambindavo Hanai, o ši nė nesistengė slėpti pasišlykštėjimo. Abu kalbėdavosi mandagiai, tačiau Hana aiškiai suvokdavo šefo mintį: nors ji ir vyriausioji laikraščio redaktorė, nors ir mano, kad be jos viskas sugriūtų, paradui vadovauja jis, Petras Lenekeris, ir, jeigu prireiks, ras būdų, kaip išmušti kėdę Hanai iš po sėdynės.

Ir vis dėlto Hana gebėjo atsilaikyti. „Sėliuose“ ji dirbo jau du dešimtmečius – nuo pat laikraščio įkūrimo dienos. Buvo reikli ir griežta, bet savo reporterių nešokdindavo, žinojo, kad jie geba dirbti savarankiškai. Dėl tokios taktikos „Sėlių krašto“ tiražai ir už reklamą gaunamos pajamos buvo daug didesnės nei kitų dviejų Lenekerio laikraščių kartu sudėjus.

Hana nužvelgė stalą, nukrautą šūsnimis popierių.

„Vis dėlto reikėtų išsiaiškinti, kas nutiko tame Palaukės pensione, – tarė sau, – bent jau kad Lenekeris neprikištų, jog aš nekontroliuoju padėties. Į pensoną nusiųsiu Tildą. Toji mergina atkakli ir turi talentą pastebėti smulkmenas, kurios dažnam žurnalistui praspūsta pro akis.“

Hana surinko Tildos mobiliojo telefono numerį.

Beveik kiekvienas iš mūsų turime pomėgių. Manasis – stebėti žmones. „Provincijos detektyvo“ personažų prototipai – tikrai nepaprasti. Jų nepaprastumą galėčiau apibūdinti kaip ypatingą gebėjimą būti savimi. Kartą pagalvojau, kad būtų gaila, jei niekas, išskyrus vietos gyventojus, niekada nesužinotų apie tuos žmones ir jų polinkį įsivelti į keistas ir net šiurpias istorijas. Taip atsirado ši knyga.

Danas Sėlis

Šio meistriškai supinto detektyvinio romano autorius apsiprendė likti nežinomas.

„Provincijos detektyvas“ – puiki dovana stiprių pojūčių mėgėjams. Spalvingi veikėjų portretai, painūs siužeto vingiai, intriga prikausto dėmesį nuo pat pirmų knygų puslapių. Provincijos dienraščio žurnalistė Tilda gauna užduotį parašyti apie dvi moteris, paslaptinai dingusias iš Palaukės pensiono. Šiame pensione dienas leidžia turtingi dykaduoniai, visuomenei pavojingi psichikos ligoniai. Į paieškas įsitraukia vietos kriminalinė policija, vadovaujama komisaro Sido Guobos, pravarde Adata, ir dar keletas su tuo, regis, niekaip nesusijusių asmenų. Galų gale tampa nebeaišku, kas šiame žaidime diktuoja sąlygas – pamišėliai ar sveikieji. Kur toji riba, kurią peržengus prasideda beprotybė? Atsakymai ilgainiui paaiškės, tik ne tokie, kokių tikėjotės.

ISBN 978-9986-16-974-1

TYTOALBA

9 789986 169741

Galima pirkti tytoalba.lt